

PIET KEUR
BIOGRAFIE STAPPEN
& SCOREN
LEO OLDENBURGER

2019 • EDICOLA PUBLISHING • DEVENTER

*“Piet is Piet. Rechtdoorzee,
goudeerlijk en oprecht.”*

DICK ADVocaAT

INHOUD

Piet Keur – Stappen & Scoren is een uitgave van:
Edicola Publishing bv
Postbus 2013
7420 AA Deventer
info@edicola.nl
www.edicola.nl

Ontwerp omslag: Peter Beemsterboer, www.beemsfoto.nl
Vormgeving binnenwerk: Peter Beemsterboer, www.beemsfoto.nl
Foto omslag: Hans Roggen
Fotografie binnenwerk: privébezit Pieter Keur

ISBN 978-94-93160-17-0
NUR 491

© 2019 Leo Oldenburger / Edicola Publishing bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt worden in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, hetzij op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VOORWOORD	Stappen en Scoren	9
HOOFDSTUK 1	Vechten met Sven Kramer	13
HOOFDSTUK 2	Mijn moeder was een wilde	21
HOOFDSTUK 3	Succes in Haarlem en een mislukte transfer naar Penarol	27
HOOFDSTUK 4	Piet verstoort de rust bij FC Twente	41
HOOFDSTUK 5	Een fraai portret	57
HOOFDSTUK 6	Geen enkele topsportmentaliteit bij topclub Feyenoord	61
HOOFDSTUK 7	De tragiek van Piet	77
HOOFDSTUK 8	Piet Keur in Oranje	87
HOOFDSTUK 9	Toevluchtsoord Haarlem	93
HOOFDSTUK 10	Volle kracht door de voorruit	103
HOOFDSTUK 11	In de lampen hangen bij Heerenveen	113
HOOFDSTUK 12	Een doos vol herinneringen	133
HOOFDSTUK 13	Eindelijk eens kampioen	139
HOOFDSTUK 14	Piet Keur scoort erop los	145
HOOFDSTUK 15	Voor het laatst terug naar Haarlem	151
HOOFDSTUK 16	Kanker. De ziekte die Piet er bijna onder kreeg.	159
HOOFDSTUK 17	De trainer Keur	165
HOOFDSTUK 18	De dood in het trappenhuis	175
HOOFDSTUK 19	Aan de zuip met Van Galen en Verzijlberg	185
NAWOORD	Het hoe en waarom	205
	Spelerspaspoort Piet Keur	209
	Met dank aan	211
	Geraadpleegde bronnen	213

VOORWOORD

STAPPEN EN SCOREN

Wie niet beter zou weten, zou denken dat het leven hem in alle gulheid toelacht. Met een kwajongens oogopslag vol bravoure en een opgewekt praatje voor iedereen, zet Piet strandstoelen neer. Voor een ieder die geen trek heeft om hier hartje zomer op een kleffe badhanddoek te zandhappen op het overbevolkte Zandvoortse strand. En daar 7 euro 50 voor over heeft. En dat is inclusief een half litertje water. Tegen de eerste en ergste dorst.

“Kutzooi,” zegt Piet als hij zeker weet dat niemand het hoort. Het sjouwen met die onhandige bedjes valt hem fysiek steeds zwaarder. Het grote lichaam hapert en protesteert. Met de dag meer. “Gisteren waren mijn handen zo stijf dat ik niet eens een biertje kon vasthouden. Gelukkig zit ik nu aan de Prednison. Paardenmiddel, weet ik ook wel, maar het helpt,” zegt hij met duimendik Noord-Hollands accent en een rasperige, hese stem. Een stem die doet vermoeden dat hij gisteren, tot extreem laat, luidruchtig de bloemetjes heeft buiten gezet en in

een waar drinkgelag constant het hoogste lied heeft gezongen. En wie Piet kent, weet dat dat zou zo maar eens zou kunnen.

Piet moet door. En hij gaat, na een kortstondig medisch intermezzo, het strand weer op. Werk aan de winkel. “Iedereen zonder tattoos ligt vandaag gratis,” roept Piet zo bulderend hard dat iedereen het hoort. Louter teleurgestelde blikken zijn echter zijn deel. Aan het strand van Zandvoort zijn op de gebronsde lijven de tattoos niet te tellen. Niemand krijgt hier iets cadeau. Alleen de grap is gratis.

Piet de goedlachse strandbeddenman was vroeger, een eeuwigheid geleden lijkt wel, voetballer. Hij speelde voor Feyenoord. En bij AZ, Heerenveen, het inmiddels failliete Haarlem, het ook al verdwenen SVV en bij FC Twente. Piet was spits. En scoorde 175 doelpunten in het betaalde voetbal. Maar dat was toen. Lichtjaren terug. Nu verhuurt hij dus strandbedjes bij een uiterst relaxte beachclub. Een plek waar hij zichtbaar op zijn plaats is en hij zichzelf kan zijn. Ver weg van de voetballerij, die hem weliswaar veel heeft gebracht, maar die hem, op veel vlakken, momenteel werkelijk gestolen kan worden. “Weet je, de voetballerij is behoorlijk veranderd hoor, de laatste jaren. Iedereen neemt zichzelf zo verschrikkelijk serieus in dat wereldje. Er kan geen lachje meer van af tegenwoordig. Nee, dat is niks voor mij.”

Piet, de flierefluitende vrolijke snuiter van bijna 2 meter lang en oer- en oersterk overleefde kanker, ligt momenteel in een scheiding, heeft spierreuma en moet noodgedwongen zijn huis uit.

Hij lacht wel. Maar hij is niet blij.

Piet Keur. Voetballer, losbol en erkend drinkebroer. Kreeg daarom al tijdens zijn actieve loopbaan de bijnaam Piet Likeur.

Dreef Sven Kramer tot wanhoop toen hij de schaatser, vlak voor een belangrijke wedstrijd, uit zijn slaap hield met luidruchtig dronkenmans-gelal. Hij verbaasde Dick Advocaat door een lucratief contract in Rusland te weigeren omdat hij niet zonder Zandvoort kon, reed plankgas een restaurant binnen, ging bijna op de vuist met supporters van zijn eigen club en vulde menig boetepot. En dit is nog maar een summiere opsomming van de belevenissen die in dit boek staan opgetekend.

Welkom in het roerige leven van Piet Keur.

Opeens gaat er een de deur open. Staat Sven Kramer ineens op de gang. 'Ken het wat rustiger hier, ik heb morgen een belangrijke wedstrijd, ik wil slapen,' schreeuwde hij. Boos dat hij was, die Sven. Hij ging meteen dreigend, neus aan neus, voor Leroy Echteld staan; 'wat doe jij nou, ik moet morgen schaatsen godverdomme.'

HOOFDSTUK 1

VECHTEN MET SVEN KRAMER

Het Zandvoortse strandseizoen kent in 2019 een vroege start. Eind februari worden warmterecords gebroken die al een eeuwigheid in de KNMI-boeken staan. En daar waar tegelijkertijd veel landgenoten in het Alpengebied amechtig proberen op de lange latten te blijven staan, is het een bijna zomerse drukte van belang aan de Boulevard de Favauge. Voorbij glijdende zomerkoninkjes met kekke trendy zonnebril en blonde lange lokken bepalen hier in het Noord-Hollandse kustdorp het stralende straatbeeld. Auto's met open dakjes hebben, of nemen, hier op elk kruispunt voorrang. Middelvingers van geminachte medeweggebruikers worden volkomen genegeerd, omdat dit stille protest slechts afleidt van het ultieme hoofddoel; zien en gezien worden. Succes uitstralen.

Dwars door dit Zandvoortse paradeerverkeer baant een scooter zich vrijpostig een weg. Vrolijk slingerend waarbij de berijder uitbundig zwaait en luidruchtig groet. Achter het stuur een rijzige verschijning wiens grijze haren vrijelijk wapperen in

de vriendelijke Noordzeewind. Z'n kop, ook al is het pas februari, al flink gebronsd. Piet Keur, want hij is het, lacht z'n grote tanden ontwapenend bloot. Duidelijk in zijn element. Volkomen op zijn plaats.

In dit zonovergoten Zandvoort is het, belachelijk vroeg in het seizoen, een heerlijk ongekennde topdrukte in de strandtenten en beachclubs. Het stralende stranddorp is al bijtijds in topvorm. 'Plazand' puilt uit. In 'Meijer Aan Zee' kan er geen muisje meer bij en ook in 'Mango's' draait het bedienend personeel overuren. De zomer valt extreem vroeg dit jaar. Zandvoort prijst zich gelukkig. Maar de opgewekte zee- en zonzonbidders moeten wel met een rotgang genieten van de geneugten van het strand. Want omdat het nog steeds slechts februari is, zakt de zon al om half zeven 's avonds in zee. En daalt het kwik zinderogen met gezwinde spoed.

Piet is deze middag buiten met 3 beduidend jongere handlangers bezig een vlonder te bouwen. Daar waar straks het terras op kan worden gezet. Piet werkt zich in het zweet en coördineert. Zijn kompanen sjouwen met loodzware houten planken, die vervolgens met een schroefboormachine worden vastgezet om zo een stabiele basis te vormen voor waar straks de stoelen en banken voor de badgasten komen te staan. Mango's is pas 3 dagen open en de opbouwwerkzaamheden voltrekken zich door het prachtige weer in een moordend bloedtempo. Er mag geen welbestede en zeer welkome grijpstuiver verloren gaan.

Het is veel zonniger, warmer en zomerder dan doorgaans in februari. En dus dient een onverwachte stroom van extreem vroege zonzonbidders zich geestdriftig aan. Een goedgehumte klant valt spontaan met de deur in huis en vraagt of er iets te eten valt. 'Nee,' zegt nieuwbakken eigenaar Niels. 'De keuken

gaat pas volgend weekend open. Maar de tap functioneert al wel. Dus als u een biertje wilt?'

Nou dat wil de klant wel.

Piet ook. Hij is er, zuchtend en steunend, behoorlijk klaar mee. "Ik heb genoeg gedaan vandaag," zegt de voormalig voetballer als hij de zaak binnenloopt. "O, vind je dat," antwoordt Niels met een brede grijns. "Ja, dat vind ik. Meer dan genoeg gedaan vandaag. Morgenochtend ga ik wel weer verder. Ik kap er mee. Doe nu maar een fluitje," repliceert de noeste werker met geveinsd ongelijk. Niels is tijdens deze kortstondige woordenwisseling al lang en breed bezig met tappen om zijn prominente arbeidskracht van zijn welverdiende gerstenat te voorzien. Hij kent zijn geliefde pappenheimer. En waardeert hem bovenmatig. Piet omvouwt met zijn grote handen het hem gepresenteerde glas en neemt een ferme, gulzige slok. Die heeft hij verdiend. Meer dan. Want ook vandaag heeft hij zijn steeds meer protesterende lichaam met zwaar lichamelijke arbeid getormenteerd.

Afgebeuld.

Hij is inmiddels dik de 50 gepasseerd. Gaat zelfs snoeihard richting de 60. En dat voelt hij. Met flinke pijnscheuten. Al snel blijkt dat bier, naast een terechte beloning, ook een prima medicijn is. Het drinktempo wordt langzaam opgeschroefd en als hij een paar goudgele rakkers op heeft, krijgt Piet weer praatjes. Gelukkig maar. Dit is de Piet die we kennen, de Piet die nooit verloren mag gaan. Hij voert weer het hoogste woord en het aantal luistervinken in Mango's zwelt aan. De anekdotes vliegen de beachclub gasten om de gespitste oren. Piet raakt op stoom en vuurt een oneindig salvo sappige verhalen op de toehoorders af.

“Ik heb nog een keer bijna gevochten met Sven Kramer,” begint Piet een nieuwe anekdote. “Met Sven Kramer?” countert de man die niets te eten kon krijgen, maar wel wat te drinken en inmiddels al behoorlijk wankel op zijn benen staat. “Ja,” zegt Piet. “Met Sven Kramer. Ik weet niet precies meer welk jaar het was, maar ik was uitgenodigd voor de wedstrijd Heerenveen tegen Ajax. En ’s ochtends werd er op de radio een waarschuwing afgegeven dat het die middag zeer hard zou gaan sneeuwen. Een ieder werd afgeraden om na 2 uur nog de weg op te gaan. Dus ik ben tegen 1 uur gaan rijden met een paar vrienden van me en hebben toen ingecheckt in het hotel vlak bij Thialf. Leroy Echteld, oud ploeggenoot van Heerenveen, was daar ook bij. Daar aangekomen hebben we wat gegeten, biertje er bij, je kent dat wel. En nog een biertje, haha, en nóg een. Het werd daar al snel behoorlijk gezellig. Nou, op een gegeven moment kijken we naar buiten en lag er een gigantisch pak sneeuw. Niet normaal! Wij een taxi gebeld om naar het stadion te gaan, terwijl het op dat moment nog onduidelijk was of die wedstrijd überhaupt door zou gaan. Wat volgde was een helse- en glibberige rit door spierwit Heerenveen. Toen we bij het stadion aankwamen hoorden we gelukkig dat die wedstrijd gewoon gespeeld zou worden. Fijn. Wij hadden VIP kaarten, dus hebben we gelijk in zo’n sponsoruimte maar even een drankje genomen. Of liever, we hebben het op een zuipen gezet. En toen ook nog naar die wedstrijd gekeken, ja we waren er nou toch! Het was de wedstrijd waarin Klaas-Jan Huntelaar twee keer scoorde. 4-2 werd het. Maar na afloop van de wedstrijd konden we geen taxi meer krijgen terug naar het hotel. Zulk pokkenweer was het, dat de taxi’s het onverantwoord vonden nog de weg op te gaan. Kun je nagaan. Dus moesten we lopen. Door de kou. Door de

sneeuw. Verschrikkelijk was dat. Op de terugweg hebben we ook nog even wat gedronken in Café Bak. Echt zo’n feestcafé. In Heerenveen is misschien niet heel veel te doen, maar in café Bak kon je echt in de lampen hangen. Daar werd goed doorgefeest. Die avond ook! Maar ja, op een gegeven moment moesten we toch weer terug naar het hotel. En dus ging de barre sneeuwtocht weer verder. Hoewel bar! Door de drank waren we inmiddels niet meer chagrijnig te krijgen en al sneeuwballen gooiend gingen we verder. Eenmaal bij het hotel aangekomen zagen we, op de gang naar onze kamers, hele dure fietsen staan. Da’s best een raar gezicht hoor als je al een borreltje op hebt. Zie je niet vaak, dure wielrennersfietsen op de gang. Dus wij die fietsen pakken en een rondje door de gangen racen. En schreeuwen ‘kom jongens, met 40 bier de Alpe’d Huez op.’ Lachen natuurlijk. Opeens gaat er een de deur open. Staat Sven Kramer ineens op de gang. ‘Ken het wat rustiger hier, ik heb morgen een belangrijke wedstrijd, ik wil slapen,’ schreeuwde hij. Boos dat hij was, die Sven. Hij ging meteen dreigend, neus aan neus, voor Leroy Echteld staan; ‘wat doe jij nou, ik moet morgen schaatsen godverdomme.’ Dus Leroy, zelf ook een grote jongen zei ‘hé, doe eens rustig, man’ Maar ja, die onenigheid gaf me toch een partij herrie op de gang. En er gingen steeds meer deuren open. Met allemaal topsporters die naar rust verlangden. Renate Groenewold bijvoorbeeld, die alleen met een slipje aan de gang opstormde. Dus ik, helemaal lam, zei, ‘zo Renate, gaan wij nog even een rondje op de fiets?’ Dat vond ik best een grappige opmerking, maar Renate kon daar natuurlijk niet bepaald om lachen. Ook zij wilde slapen. Want zij had de volgende ochtend óók een belangrijke wedstrijd. Dat liep dus een beetje uit de hand. En dat was natuurlijk ook helemaal niet onze bedoe-

ling, dus ik zei toen maar tegen Sven; ‘jongen, ga lekker slapen,’ en ik duwde hem rustig terug richting zijn kamer. ‘Maak je niet druk’. Kwam ineens ook Gerard Kemkers zich ermee bemoeien. Kemkers was trainer van Kramer en Groenewold en inmiddels ook wakker geworden van de herrie op de gang. ‘Kan het wat zachter, verdomme!’ schreeuwde hij. Ook hij natuurlijk helemaal boos. Maar dan herkent hij mij ineens en wordt meteen wat rustiger. ‘Piet, kom op man, we moeten slapen. We moeten morgen presteren.’ En toen zei ik, ‘tuurlijk Gerard, wij gaan ook naar onze kamers. Sorry en slaap lekker. Maar één ding snap ik niet. Jullie hebben zo een enorm professionele ploeg, daar gaat zoveel geld in om. Dat jullie niet een hele verdieping van het hotel afhuren voor je eigen rust, dat is toch raar’. Nou ja, die discussie zijn we maar niet verder aangegaan. Wij zijn toen ook maar gaan slapen.”

En daar waar de schaatsters vergeefs proberen opnieuw de slaap te vatten, sluit Piet subiet de ogen en ligt al snel volledig onder zeil. Er volgt echter slechts een kort hazenslaapje. Piet vervolgt: “De volgende dag, na een korte nacht en een vlug ontbijtje, terug naar huis gereden. En eenmaal thuisgekomen meteen de televisie aangezet. Schaatsen kijken. Werden én Renate Groenewold én Sven Kramer kampioen. ‘Ja,’ zei Sven toen op TV, ‘we hebben een klein beetje een onrustige nacht gehad, maar we zijn erg blij met de titel.’ En ik moet zeggen dat ik toen ook heel blij was. Met name blij omdat hij geen namen heeft genoemd van degenen die hem zijn nachtrust hadden afgenomen. Haha, wat een bende was dát zeg.”

Iedereen in Mango’s hangt inmiddels aan Piet’s lippen. Hij vertelt en de rest luistert. Ademloos. Piet is het stralende middelpunt van deze toko. En daar is helemaal niets mis mee. Met

Piet is helemaal niets mis mee. Want er zijn maar weinig mensen op de wereld waar je zo gemakkelijk vriendschappelijke gevoelens voor krijgt als voor Pieter Keur, zoals hij officieel heet. Piet, de lachebek. De praatjesmaker. De branieschopper. Piet, de heerlijke gozer. Voor wie je elke hand in het vuur steekt. Meermaals, als het moet.

John de Wolf noemt Piet, “oersterk en dodelijk in en buiten de 16. Een zeer goed aanspeelpunt met een verwoestend schot en koppen kon hij ook. Op het oog zag het er misschien niet allemaal even rooskleurig uit, maar hij was nog best behoorlijk snel. Geweldig om mee te spelen, maar verschrikkelijk om tegen te voetballen.”

HOOFDSTUK 14

PIET KEUR SCOORT EROP LOS

Tegenwoordig is het allemaal kinderlijk eenvoudig. Een peuter kan de was doen. Toets de naam van welke willekeurige voetballer dan ook in op een internetzoekmachine en je wordt overspoeld met goals, assists en andere hoogtepunten van die desbetreffende speler. Panna's, akka's en andere skills vliegen je om de oren. Je weet toch. Voetballers die nauwelijks een carrière hebben om 'je' tegen te zeggen laat staan 'u', hebben een showreel van ongekende omvang. Extra kracht bijgezet met pompeuze beats en andere geluidseffecten. Daarenboven ook nog eens geweldig grafisch vormgegeven. Een al dan niet gemankeerde voetballoopbaan onberispelijk weergegeven als sexy videoclip.

Maar Piet Keur is van een andere generatie. Van een vergeelde generatie. Van een krantenknipsel generatie waarbij schaar en plakband essentieel zijn. Uit een tijd ook dat het helemaal niet, zoals nu, vanzelfsprekend was dat elke wedstrijd op TV kwam. En dus is het een flink stuk gecompliceerder om de

doelpunten van Piet Keur her te beleven en te bekijken. En dat terwijl hij ze naar hartenlust heeft gemaakt. Snel opgeteld toch een stuk of 200 goals, in het betaalde voetbal. Maar toch, als je heel goed zoekt zijn er een paar voltreffers te vinden op het wereldwijde web.

In het seizoen 1989/1990 speelt Piet bij Feyenoord en hoewel het een dramatisch slecht seizoen is, wint de stadionclub wel met 4-0 van PSV. Nadat Kiprich en Smolarek, in de sneeuw, voor een 2-0 voorsprong hebben gezorgd, is het vervolgens de beurt aan Piet Keur. Na een snelle counter, ingeleid door Kiprich, frommelt Piet met links de 3-0 binnen. Commentator Theo Reitsma begeleidt deze treffer met kenmerkend bondig commentaar, “Keur. Hij moet er in eigenlijk, Piet Keur. En dat lukt hem ook. Keur. Rechts en links, raak. 3-0.” Hierna heft het publiek de stadionklassieker “Pietje Keur, Pietje Keur, Pietje Keur” aan. Na rust volgt ook Piet’s tweede treffer dit duel. De spits verschalkt, na een vrije trap van Ton Lokhoff, bij de 2e paal, met rechts Hans van Breukelen. Reitsma: “Piet Keur loopt in op de pass van Lokhoff en hij treft doel. Keur ging. Lokhoff had dat balletje op maat dan uit die hoek. 4-0.” Kort na die treffer is het Legioen vocaal al helemaal door het dolle heen en scandeert treiterend ‘Tien, tien, tien.’ Zover zal het niet komen.

Maar een prachtig gezicht is het wel om Piet al juichend te zien weglopen, twee handen in de lucht op zoek naar uitzinnige medespelers of supporters om blijmoedig mee te feesten. Tevens wordt duidelijk dat het uiterst lastig is om hem, louter en alleen uit de slechts spaarzaam bewaard gebleven bewegende beelden, als spits te kenschetsen. Wat was Piet Keur eigenlijk voor midvoor? Wie het weet, mag het zeggen! Tijd dus om een aantal ooggetuigen aan het woord te laten “Een grote, sterke spits die

heel moeilijk van de bal te krijgen was. Hij had een goed schot. Kon goed koppen en Piet was een spits die eigenlijk alleen maar oog had voor de goal,” aldus oud-bondscoach Dick Advocaat die met Piet werkte bij SVV en AZ.

Sportjournalist Edwin Struis, die hem als verslaggever van het Haarlems Dagblad ettelijke malen in actie zag, omschrijft Piet als “Onnavolgbaar. Heel balvast en met een neusje voor de goal. En zeker voor Haarlem-begripen een erg goeie spits, die deel uitmaakte van het succesvolste Haarlemteam aller tijden. Een team dat 2 keer vierde werd en drie keer de halve finale van de beker haalde.”

John de Wolf noemt Piet, “oersterk en dodelijk in en buiten de 16. Een zeer goed aanspeelpunt met een verwoestend schot en koppen kon hij ook. Op het oog zag het er misschien niet allemaal even rooskleurig uit, maar hij was nog best behoorlijk snel. Geweldig om mee te spelen, maar verschrikkelijk om tegen te voetballen.”

Ook Gertjan Verbeek speelde zowel mét als tégen Piet. “Hij was niet van de bal te krijgen met dat grote, logge lichaam van hem. Hij was niet de allersnelste en de meest wendbare van allemaal, maar hij was wel altijd aanspeelbaar met die lange poten van hem. Voor een stopper was het een crime om tegen hem te spelen, je kon echt niet voor hem komen. En als je tegen hem aanliep was het net een blok beton. Maar voor zijn lengte was hij technisch heel erg vaardig. Hij kon bijvoorbeeld heel goed zaalvoetballen. Dus ook in de kleine ruimte was hij behoorlijk behendig. Het was gewoon een heel moeilijk te bespelen tegenstander.”

Goed. Met deze wetenschap speuren we het internet verder af naar tastbaar bewijs. En dan blijkt dat ook de twee goals die

Piet Keur in 1993 tijdens de immer beladen Friese derby Cambuur – Heerenveen bewaard zijn gebleven. Bij de openingstreffer verovert Keur de bal op eigen helft, gaat een één-tweetje aan met Erik Regtop en komt dan alleen op Cambuur-keeper Fred Grim af die hij vervolgens met een rustige, droge schuiver het nakijken geeft. Of zoals commentator Evert ten Napel het beschrijft. “Keur nu verdedigend. Dat kan hij ook. Regtop. Keur, geen buitenspel. Heeft Piet Keur dan de 1-0 op zijn schoen? Dat heeft ie.” Na deze openingstreffer klimt Piet met rugnummer 14 de Leeuwarder hekken in om het doelpunt met de uitfans te vieren. Als Cambuur dan jacht maakt op de gelijkmaker, zorgt een met rechts binnengetikt balletje van Piet Keur voor de definitieve nekslag.

Onder andere deze twee treffers, gescoord in de beladen Friese derby, dragen ertoe bij dat Piet Keur tot een respectabel totaal van 126 goals in de Eredivisie komt. En dat is helaas net niet voldoende voor een plek in de Top 25 Eredivisieschutters aller tijden. Voor zulk een eliteplaats komt Piet slechts 1 goal tekort. Een ook niet te onderschatten fraaie 26e plaats valt hem derhalve te beurt. Een positie op de ranglijst die hij overigens deelt met 2 absolute voetbalhelden, want net als Piet komen ook Willem van Hanegem en Ronald Koeman tot 126 goals in de Eredivisie. Piet kan daarnaast ook nog 49 goals in de Eerste Divisie overleggen.

Naast doelpunten in de competitie, scoort Piet tevens twee keer in Europees verband. Eén keer namens Haarlem tegen AA Gent en eenmaal voor Feyenoord tegen VfB Stuttgart. En ook in de strijd om de KNVB beker is Piet veelvuldig als doelpuntenmaker te noteren. Voor Twente bijvoorbeeld tekent hij voor 3 beker treffers, voor Heerenveen schiet hij 1 keer raak en voor

AZ treft hij 2 maal bekerdoel. Daarnaast laat Piet zich ook voor Haarlem ettelijke malen in bekerwedstrijden, 18 keer in totaal namelijk, als goalgetter gelden. Zo scoort hij in 1983, in de kwartfinale tegen Go Ahead Eagles zelfs een hattrick. Ook van deze wedstrijden is jammer genoeg nauwelijks nog beeldmateriaal voorhanden.

Na nog meer grondig spoorwerk zijn echter wel de twee doelpunten in zijn afscheidswedstrijd als betaald voetballer terug te vinden. Op 31 mei 1997 speelt Piet met Haarlem tegen Excelsior. De 1-0 is een langs een slecht opgestelde muur geschoten vrije trap en de winnende 2-1 is een rommelige kopgoal. Het doelpunt is niet alleen zijn allerlaatste in het betaalde voetbal, maar tevens zijn 100e in dienst van Haarlem. En met deze jubileumtreffer komt hij op een waanzinnig fraai afgeronde totaalscore die hem, tot in de eeuwigheid, FC Haarlemtopscorer aller tijden maakt. Na afloop van de wedstrijd gaat hij op de schouders van zijn ploeggenoten. Commentator Leo Oldenburger noemt hem in het verslag overigens geen Piet, maar Pieter Keur. En die verslaggever blijkt het bij het rechte eind te hebben. “Ja, zo heet ik namelijk. Pieter. Maar iedereen noemt me al jaren Piet. Of Pietje. Dat is ook wat gemakkelijker in liedjes vanaf de tribunes. En vaak hoor ik het ook als mensen mij op straat begroeten. ‘Hé Pietje!’ En dan maakt het ze niet uit of ze anderhalve kop kleiner zijn dan ik, het is aan de lopende band ‘hé Pietje!’ Maar officieel heet ik dus Pieter.”

Waarvan akte.

Van Galen: “Kunnen we hier niet wat tapas bestellen?”

Keur: “Ja, maar dan wel op zijn Hollands. Ober, mogen wij 4 tosti’s? En nog wat te drinken.”

De bulderende lach van deze 4 vrienden vormt de passende soundtrack van een vertrekkende zomer, met een bloedrood aangelopen ondergaande zon als prominent decorstuk. Het hoogseizoen is voorbij en Zandvoort komt tot rust. Maar dat weerhoudt Piet er niet van om keihard door te genieten. Zoals hij al jaren doet. En zoals hem nog vele jaren gegund is. De barman is reeds bezig met het mixen van een volgende ronde drank. De Piet Likeur laat zich weer prima smaken.

NAWOORD

HET HOE EN WAAROM

Het begint allemaal met een telefoontje van Wilco van Schaik, met wie ik al jaren bevriend ben. En die tevens al jarenlang een meer dan goede band onderhoudt met Piet Keur. Of ik Piet’s biografie wil schrijven, is zijn vraag. Een biografie van Piet Keur? Toch nauwelijks een voetballer met de loopbaan van spelers als Arjen Robben, Johan Crujff, Ruud Gullit of noem nog maar honderd ex-internationals op. Waarom? Nou gewoon, omdat Piet een gouden vent is. Met duizenden verhalen. Anekdoten. Grappen, grillen en grollen. En hoewel het nog nooit in me was opgekomen zulks te doen, ben ik toch te porren voor dit idee. Zeker nadat Wilco me in al zijn enthousiasme deelgenoot heeft gemaakt van een aantal avonturen zie ik er de lol zeker wel van in.

Op donderdag 7 februari 2019 spreken we af in het Van der Valk hotel in Breukelen. Wilco, ik, Piet en Bobo. Laatstgenoemde, die officieel luistert naar de naam Wim van Etten, is een goede vriend van Piet die al jaren met hem optrekt. Nog voor-

dat er een officieel startschot is gegeven, vliegen de verhalen in een heerlijke noodgang over tafel. Als de dienstdoende ober doorheeft dat dit gezelschap het bijzonder gezellig heeft, staan er nooit meer lege glazen op de tafel. Piet heeft zijn praatstoel aangeschoven en we stikken bijkans in de onhandige combinatie van schaterlach, bier en bitterballetjes.

We gaan het doen. We gaan een boek schrijven over Piet Keur. Weliswaar geen vermaarde wereldvoetballer met een overvolle prijzenkast, maar wel een voetballer met een verhaal. Een 'cultvoetballer' zoals sommigen hem ook wel noemen.

Met kinderlijk enthousiasme worden de eerste hoofdstukken gemaakt en op donderdag 11 april 2019 schudden Aernoud Oosterholt van Edicola Publishing en ik elkaar in Deventer de hand op een vruchtbare samenwerking. Twee weken later maakt fotograaf Hans Roggen de foto voor de cover van het te verschijnen boek. De overige foto's die in het boek zijn te vinden, komen uit Piet's privé collectie. Zijn afkomstig uit de verzameling plakboeken die met uiterste precisie zijn bijgehouden. Eerst door de ouders van Piet en later, toen die ouders niet meer in staat waren dat te doen, door Piet zelf.

Piet en ik ontmoeten elkaar met grote regelmaat, zowel thuis, bij de uitgever als in de strandtent in Zandvoort waar hij werkt. En hij praat honderduit. Ik lach en schrijf tot ik kramp krijg. Het kost mijn pen moeite om Piet's verhalen bij te houden. Zoveel zijn het. En het ene verhaal is nog meer hilarisch te noemen dan het andere. En ja, sommigen zullen wellicht in de loop der jaren enigszins zijn aangedikt. Maar wat zou het. De overlevering is hier opgetekend, de anekdote. Hoor en wederhoor is slechts spaarzaam toegepast, dus een 100% waarheidscertificaat zal ik niet kunnen afgeven.

Wil ik ook helemaal niet. Het is zijn verhaal.

Piet Keur. Hij is een voetballer uit ver vervlogen tijden. Een Paniniplaatjesspits. Toen spelers nog geen ideale schoonzonen waren, maar jong, snel en wild. Uit een periode dat spelers niet aan periodisering deden, maar via regenpijpen het spelersshotel uitglijten om de bloemetjes buiten te zetten. Zuipen tot het ochtendgloren en daarna trainen zonder weeklank. Mannen van stavast. Het waren de jaren dat spelers elkaar op het veld ter verantwoording riepen door een 'koekie' uit te delen. En dat zoiets nog ongezien kon gebeuren omdat niet elke wedstrijd met camera's werd vastgelegd. Ook de nachtelijke escapades van de heren voetballers konden destijds veelal onopgemerkt blijven omdat smartphones en social media domweg nog niet bestonden en er slechts een doodenkele riooljournalist geïnteresseerd was het privéleven van voetballers bloot te leggen. En dit alles was voor Piet maar goed ook.

Naast het urenlang aangenaam verpozen met de hoofdpersoon zelf, praat ik met anderen over Piet, of Pieter zoals hij dus eigenlijk heet. Met Hans Kraay jr., die kortstondig met hem speelde bij Haarlem, maar die hem later meermaals tegenkwam. Op en in allerlei gelegenheden. Met Charlison Benschop die als jonge, veelbelovende spits van AZ Piet als spitsentrainer had. Met Dick Advocaat, zijn trainer bij SVV en later zijn chef bij AZ. Met vriend, Haarlemsupporter en journalist Edwin Struis. Met oud-ploeggenoot Gertjan Verbeek met wie Piet menig glas dronk en beschonken avontuur beleefde. En met John de Wolf, die net als Gertjan Verbeek zowel met als tegen hem speelde. Het dient gezegd, het beeld dat zij schetsen komt overeen. Piet is een lolbroek en een lachebek. Een zuipschuit en een grapjas. Maar als er gewerkt moet worden, zal Piet nooit verzaken.

Staat Piet vooraan. Als er een vriend in nood is, kun je altijd op hem rekenen en op hem bouwen. Zal Piet je nooit in de steek laten. Piet is inderdaad een gouden gozer. Een man die met trots en liefde over zijn ouders praat. En over zijn dochter Bibi.

Had hij meer uit zijn carrière kunnen halen? Wellicht, maar Piet heeft altijd alles precies gedaan zoals hij is. Volgens zijn eigen motto ‘Niet bang of laf. We gaan er gewoon op af.’ En dus is die vraag totaal niet relevant. Het is gegaan zoals het niet anders kon en laten we wel zijn, een feestneus staat hem zo veel beter dan een serieuze oogopslag. In alle ernst een topsport-loopbaan najagen zit hem gewoonweg niet in de genen. Hij had dat gillend saai gevonden. Het is goed zo. Piet is goed zo.

LEO OLDENBURGER

SPELERSPASPOORT PIET KEUR

Geboortedatum: 20 december 1960

Geboorteplaats: Zandvoort

Profcarrière:

SEIZOEN	CLUB	WEDSTRIJDEN	GOALS
1981-1987	FC Haarlem	165	66
1987-1989	FC Twente	60	33
1989-1991	Feyenoord	42	15
1991-1991	S.V.V.	15	4
1991-1993	FC Haarlem	54	28
1993-1995	SC Heerenveen	19	8
1995-1996	AZ	38	15
1996-1997	FC Haarlem	16	6
TOTAAL		409	175

ERELIJST:

1996	Kampioen Eerste Divisie met AZ
2013	Als spitsentrainer bekerwinnaar met AZ